

מאורות השבת

פרשת פנחס

עורך: הרב סתיו א.

מאור הפרשה | מאור הדרשה | מאור החינוך | מאורהמנורה | מאור הבית | מאור ההלכה

מאור הדרשה

ליצנות מהי?

"חֲנוּךְ מִשְׁפַּחַת הַחֲנֻכִּי" (כו, ה')

בפרשה שלנו, התורה לא סופרת לפי שבטים, הפעם סופרים לפי משפחות. למה?

אומר רש"י: "לפי שהיו אומות העולם מבזים אותם ואומרים - מה אלו מתייחסים על שבטיהם, סבורים הם שלא שלטו המצריים באימותיהם? אם בגופם שלטו המצריים, קל וחומר בנשותיהם."

לפיכך הטיל הקב"ה שמו עליהם - ה' בהתחלה, ו-י' בסוף, להעיד שהם בני אבותיהם.

אומות העולם עשו צחוק מעם ישראל, "ויתלדו על משפחותם לבית אבותם" - 'מה הם טוענים, שהם הבנים של ישראל...? הרי ברור שאימותיהם נשלטו ע"י המצרים'.

אבל למה כתוב שהם עשו צחוק? למה בזיון?

בשיא הרצינות, יש להם קל וחומר חזק!

אומרת הגמרא: "שאלו פילוסופים את הזקנים ברומי - אם אלקים לא רוצה בעבודה זרה, מפני מה אינו מבטלה?"

המשך בעמוד 2

מאור הפרשה

הרב אבשלום חدد (חמדת משה נעם השבת)

פנחס בן אהרן

"פִּינְחָס בֶּן אֱלֶעָזָר בֶּן אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן הַשֵּׁיבִי אֶת חַמְתִּי מֵעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּקִנְאוֹ אֶת קִנְאָתִי בְּתוֹכְכֶם וְלֹא כְלִיתִי אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּקִנְאָתִי." (במדבר כה, יא)

רש"י אומר: לפי שהיו השבטים מבזים אותו, הראיתם בן פוטי זה, שפיטם אבי אמו עגלים לעבודה זרה, והרג נשיא שבט בישראל, לפיכך בא הכתוב ויחסו אחר אהרן.

"וירא פנחס בן אלעזר" הגמרא (סנהדרין פב) אומרת: ראה מעשה ונזכר הלכה, וששה ניסים נעשו לו.. אם כן, למה ביזו אותו? כי שורש מעשיו יונק מאבי אימו מפטם עגלים לע"ז.

ומיהו פוטי? המדרש (שמות ז) אומר: "ואלעזר בן אהרן לקח לו מבנות פוטיאל לו לאשה" בת פוטיאל לא נאמר אלא מבנות פוטיאל, שהיתה אשתו משתי משפחות, משבט יוסף שפטפט ביצרו, ובאה מצד אחד מיתרו שפיטם עגלים לע"ז.

אז למה הזכירו רק את הסבא שפיטם עגלים לע"ז, מה עם הסבא יוסף הצדיק? אומר הרא"ם: ומנהג המבזים לעולם ללכת אחרי הפגום שבשניהם, כדי לבזות.

לפיכך, בא הכתוב ויחסו אחר אהרן. אומר החת"ס: שאם לא היתה כונתו לש"ש בודאי לא היה נזכר שם אהרן עליו כיון שהיה אוהב שלום ורודף שלום ולא היה רצונו שיזכר שמו על המחלוקת, ומזה שהזכיר הכתוב יחוסו אחר אהרן מוכח שכונתו לשם שמים וקנא קנאת ה'.

המדרש אומר: בדין הוא שיטול שכרו. אומר חת"ס: מוסב על אהרן, פירוש שיטול פנחס שכרו של אהרן. הדנה יש לדקדק להנך דסברי שכהונה גדולה ניתנה לזרעו של פנחס מ"ט לזה ואמאי יפסידו שארי בני אלעזר ואיתמר?

המשך בעמוד 4

משום שתחלת כהונתו של אהרן היה מפני שנזדרז בשליחות הבורא ית"ש יותר ממשה רבינו שהוא נתעצל, ע"כ ניטלה הכהונה ממשה ונתנה לאהרן (שמו"ר) ועתה שנזדרז פנחס יותר מכולם.. א"כ בדין הוא שיטול שכרו של אהרן.. שמעשי אבותיו בידו.

מה עוזר שיחסו אותו לאהרון הלא הפגם מצד אימו עדיין קיים? למעשה, עצם חיוב מיתה לבועל ארמית הוא תמוה.. אלא אומרת הגמרא (סנהדרין פב): (מלאכי ב) "ובעל בת אל נכר" זה הבא על הכותית.. א"ר חייא בר אבויה, כל הבא על הכותית כאילו מתחתן בעכו"ם דכתיב ובעל בת אל נכר וכי בת יש לו לאל נכר אלא זה הבא על הכותית. אומר רש"י (מלאכי ב): "כי חלל יהודה" את עצמו שהיה קדש לה', "ובעל בת אל נכר" שנשאו נשים נכריות בבבל. אומר הרד"ק: "קדש ה' אשר אהב" דבוק האיש והאשה הוא קדש לה' דכתיב ודבק באשתו, וצוה לישראל שיהיו קדושים, שלא ישלחו עצמם אל כל אשה כמו שעושים הגוים. ובסוף העריות אמר קדושים תהיו, והנה הם מחללים אותו הקדש.. ונושאים נכריות עליהן זהו ובעל בת אל נכר.. הפך מה שאמר אל אחד בראנו. הפגיעה הקשה בבוועל ארמית היא לא על המעשה בלבד אלא על פרצת הקדושה של ישראל.

אם כך בני"י מבזים את פנחס, הקנאה שלך נובעת מהרצון שלך להתנקות מהפגם שבו, אביך נישא לבת אל נכר.. המדרש (בהר) אומר: אמרו לאהרון עד שאתה בא לייחסנו, לך וייחס את בנך.. אלעזר בנך למי היה נשוי, לא לבתו של פוטיאל, דכתיב "ואלעזר בן אהרן לקח לו מבנות פוטיאל".

מייחס אותו הקב"ה לאהרון.. גם אם מצד אמו יש בו את יתרו, אבל יש גם את יוסף שנמנע

נא לא לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה

לעילוי נשמת רבי שמריהו יוסף חיים בן רבי יעקב ישראל זללה"ה

מאור החינוך

הרב אריאל יצחק

מה מונע שמחה אצל הילד?

הסיבה הראשונה - הנושא החברתי

כאשר ילד ציפה להתחבר עם ילד אחר והוא לא הצליח או כאשר ילד נפגע מבגידה של חבר, מדובר בפגיעה אנושה. כמובן, לא כל הילדים נפגעים באופן אנוש, כמו אצל המבוגרים, יש ילדים שמשוגלים להתקדם הלאה ללא כל משקעים ויש ילדים שלא. ואולם, האוכלוסייה הרגישה להיפגע מעניינים כאלו, הינה אוכלוסייה ברמת סיכון גבוה.

בעיות חברה, הינן הנושא הראשון המסוגל למוטט את הילד. "ואהבת לרעך כמוך זה כלל גדול בתורה", כלומר, הנושא של ואהבת לרעך כמוך הוא כלל חשוב מאוד בשביל לימוד התורה של הילד. כאשר העניינים לא מסתדרים בנושא של אהבת הרעים, אזי לימוד התורה של הילד נפגע. כאשר לילד יש בעיות חברתיות. הוא לא מסוגל להתרכז בלימוד, הראש שלו עסוק בדברים אחרים. באופן עקרוני, כאשר לילד יש בעיות מסוג זה, הוא ינסה לפתור אותן בדרכיו, אולם אם הדבר נמשך והילד לא מצליח להתגבר על בעיותיו, ההורים חייבים להיות רגישים, לשים לב לבעיה ולהיכנס לעובי הקורה.

להורים יש את היכולת לאתר את העצב בעיניו של הילד ועליהם לנסות לחלצו מהמצב אליו הוא נקלע. בדרך כלל הפתרון לבעיותיו החברתיות של הילד אינו פיתרון דרמטי המצריך להעביר את הילד חיידר אלא פשוט שיחה עם הילד ונתינת כלים שיאפשרו לו להתקדם הלאה.

הסיבה השנייה - הנטייה לציניות

ישנם ילדים, כמו גם מבוגרים אשר הנטייה הראשונית שלהם הינה נטייה לאופטימיות. ילדים אלו מסוגלים לראות תמיד את חצי הכוס המלאה ועל כן הדברים אינם אמורים לגביהם. אולם, ישנם כאלו הנוטים לבחון את העולם במבט שלילי, הביטחון העצמי שלהם ירוד והנטייה לציניות אצלם בולטת. אצל ילדים ומבוגרים הללו הדמיון עובד שעות נוספות.

לדוגמא, אברך מגיע לאדמו"ר וכולם מקבלים כוס יין מהרבה חוץ ממנו. מיד הוא מתחיל לפתח תיאוריות "למה כולם כן ואני לא?", הוא לא ישן לילות בעקבות זאת. בשבוע שלאחר מכן, רק הוא מקבל כוס יין. מיד הוא שואל "למה דווקא אני? מרחמים עליי פה?" ושוב הדבר מדיר שינה מעיניו. אנשים עם נטיות מחשבתיות מסוג זה, חיייהם אינם חיים, הם תמיד סובלים. כאשר אני נתקל בילד כזה אני בודק אצל ההורים, האם גם להם יש נטיות כאלו, היות ואם העץ אינו עץ, אזי גם הפרי אינו פרי. אם ההורים לא נותנים את הדוגמא הראויה האישי לילד, אזי הילד יגדל בצורה לא בריאה ואם ההורים יש נטיות לציניות, הילד עלול לגדול כך ולסבול רבות. ההורים צריכים קודם כל לשנות את עצמם ולתת דוגמא אישית לילד. ההורים יכולים להשתנות באמצעות שיחות וטיפול קוגניטיבי אישי. אנשים מסוגלים לשנות את אופיים באמצעים אלו.

"לב לדעת"

יעוץ והכוונה תורני זוגי ומשפחתי

מאור המנורה

מנורת המאור פרק ז

קנאת השם

יש דברים שנתנו ביד כל מקנא קנאת השם להנקם מהם, כמו שעשה פנחס. כ"ש בגמרא (סנהדרין פא:), הגונב את הקסוה (כלי שרת שבמקדש) והמקלל בקוסם והבועל ארמית (גויה), קנאין פוגעין בו וכו' (ע"ש). אמר רב חסדא, הקנאי הבא לשאול, אין מורין לו. ולא עוד, אלא שאם פירש זמרי ורק אז פנחס הרגו, פנחס היה מתחייב מיתה. ועוד שאם לפני שפנחס היה מספיק לבצע את מעשה הקנאה, ולדקור את זמרי, בינתיים היה מספיק זמרי להרוג את פנחס, זמרי היה יוצא זכאי מרצח, שהרי לפנחס יש דין רודף! ומה היה בפועל?

לאחר שזמרי הביא את כזבי לפני משה, שאלו, "בן עמרם, זו מותרת או אסורה? ואם תאמר אסורה.. בת יתרו מי התירה לך?!" נתעלמה הלכה ממשה. געו כולם בבכיה, והוא מה שכתוב "והמה בוכים פתח אוהל מועד."

וירא פנחס בן אלעזר הכהן. "מה ראה? אמר רב, ראה מעשה ונזכר הלכה. אמר למשה, אחי אבי אבא (אח של סבי), לא כך לימדתי ברדתך מהר סיני, הבועל גויה, קנאין פוגעין בו? השיבו משה, 'קורא האגרת, הוא יהיה השליח' כלומר, לך ועשה מעשה.

ושמואל אמר, ראה שאין חכמה ואין תבונה ואין עצה לנגד ה', כל מקום שיש חילול השם, אין חולקין כבוד לרב.

רבי יצחק אמר, ראה מלאך המוות שבא והשחית בעם. מיד 'ויקם מתוך העדה, ויקח רומח בידו...' וכו'. אמר רבי יוחנן, ששה ניסים נעשו לו לפנחס. האחד, שהיה לזמרי לפרוש ולא פרש. השני, שהיה לו לדבר, ולא דיבר. השלישי, שכיוון באבריהן בדיוק. הרביעי, שלא נשמטו מהרומח. החמישי, שבא מלאך והגביה לו המשקוף ביציאתו משם. השישי, בא מלאך (אחר) והשחית בעם. וכו'. 'ויעמוד פנחס ויפלל ותעצר המגפה'. אמר רבי אלעזר, ויתפלל לא נאמר, אלא ויפלל. מלמד שעשה פלילות עם קונו, וביקשו מלאכי השרת לדחפו. אמר להם הקב"ה, הניחו לו, קנאי בן קנאי הוא, משיב חימה בן משיב חימה הוא. והוא שכתוב, "פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן". אמר לו הקב"ה למשה, לך הקדם לו שלום, שנאמר, "לכן אמור, הנני נותן לו את בריתי שלום".

נא לא לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה

לעילוי נשמת
שלום בן אפרים

לעילוי נשמת
שמעון בן דוד

לעילוי נשמת
ניסים בן פנחס

לעילוי נשמת
אוריית בת ניסים עמרם

לעילוי נשמת
משה בן חסן יעקב

לעילוי נשמת
יהונתן בן משה

מאור
הנשמה

תהי חומת מגן!

אחריהם אחר כך ולמצוא אותם בשאול תחתית- בודדים, ואז את תבכי.

את האשה והאמא חומת מגן של הבית, של ילדיך ושל בעלך. בקיעת החומה הזו היא פתח לפורענות, פתח לחורבן הבית.

כלי התקשורת, המסכים, הרחוב... שלכל אלה יש כח שליטה חזק על ילדינו ימלאו את החסר וזה הכי מסוכן.

תחריבי את מה שמפריע לך להקדיש זמן לבני ביתך וזה אומר המסכים למיניהם, ישיבה בטלה עם חברה ואפילו עם עצמך וכהנה וכהנה ואל תחריבי את היחסים איתם ובכלל את הטוב שיש בהם שתיכף גם הוא לא ישאר חלילה.

מותר לך לנוח, מותר לך לשבת עם חברה, לקרוא ספר, לצאת לחוגים, שופינג... אבל! תהי חכמה לדעת מתי לעצור, לוותר ולמסור נפש לבני הבית ולשמור עליהם מחורבן.

הם צריכים את החום, את המילה הטובה, את הקירבה שלך, את הזמן איכות, ורק את יכולה ומסוגלת, כי לזה נועדת.

תשמחי שהילד שלך ניגש אלייך ורוצה אותך ומימך, תחטפי את הרגע הזה ואל תדחי אותו גם כשקשה לך, אני מבטיחה לך שהשם יתן לך כוחות לעמוד במשימה, ואל תחכי לילדייך שיגשו הם אלייך, הקדימי אותם ותגשי את.

בפרשתנו פנחס 'שיפד' והרג את החוטאים ובכך מנע הרס גדול יותר, מה שיכול היה להרוס לדורי דורות.

שימרי על הבנים ושימרי על הבנות וגם על בעלך היקר!

כותבת לך באהבה רבה מתוך אחריות עצומה לשמור על ביתך! שבת שלום!

"איכה יִשְׁבֶּה בְּדָד..." (איכה א, א)

באחד מימי רביעי הגעתי מהעבודה עייפה מאוד ובכל זאת המשכתי משמרת שניה בבית. סדר, ארגון ושטיפת הבית לקראת שבת.

כשסיימתי התיישבתי סוף סוף למנוחה קטנה עם כוס קפה ועוגה ואז נכנס בני הקטן עם אביו הביתה וביקש לאכול ושאם אפשר שאשחק איתו משחק קופסא.

בשניות אחדות רצו לי מחשבות בראש אם להשיב לו: תמתין בבקשה, אמא לא כאן, עכשיו זה הזמן שלה עם עצמה... ולהעביר את המשימה לאבא שהרגע חזר איתו מזמן איכות או להענות מיד לבקשה שמה אפספס אותו ואמצא אותו בדד יושב וכבר לא ירצה ממני כלום.

החלטתי שעם העייפות והעיניים המתגלגלות שלי, הכוס קפה והעוגה ימתינו לי מעט ואכין לו לאכול ואשב איתו למשחק תוך כדי לגימות הקפה והביסים מהעוגה, מאשר שהוא ימתין לי ויטייאש ואז איפה אמצא אותו...

זה היה שווה! הרווחתי זמן איכות עם בני, הרווחתי ילד! והעייפות? נעלמה!

יקירתי! ימי בין המיצרים אלו ימים שהובקעו חומות ירושלים ובסופם נחרב בית המקדש. אנחנו בגלות ארוכה, חלק מסימני הגאולה הם הדור הזה שאנחנו קוראים לו דור משיח. הדור הזה הוא דור שמוציא קרניים, דור מאתגר, מחפש ריגושים, הרפתקאות, דור סקרן... והוא לא אשם.

זה המצב כרגע ועלינו להיות חומת מגן לשמור על הדור הזה בעיניים פקוחות כל הזמן וגם כשעייפים.

עדיף לך לשבת עם ילדייך שאת עייפה ולא להתעייף מחיפושים נרחבים

אם הוא לא רוצה שיעבדו את השמש ואת הירח, לשם מה הם עדיין קיימים?

ענו הזקנים: מה לעשות שהטועים עובדים לדבר שצריכים לו העולם. ומפני שהם טועים, נבטל את השמש והירח והעולם לא יוכל להתקיים?! אלא, עולם כמנהגו נוהג, ושוטים שקלקלו עתידים ליתן את הדין!

ממשיכה הגמרא: הרי שבא על אשת חברו, דין הוא שלא תתעבר... נו, אז למה יש ממזרים?! אלא, עולם כמנהגו נוהג, ושוטים שקלקלו עתידים ליתן את הדין!

יוצא שהמושכל הראשון הוא, שעם עבירה הבריאה לא הייתה צריכה לשתף פעולה, ורק מכיוון שהקב"ה גזר שעולם כמנהגו נוהג, הבריאה משתפת פעולה עם אותה עבירה.

אומות העולם טענו שהמצרים שלטו על אמותינו הקדושות והטהורות.

יכול להיות... אבל!

הן לא ילדו בדרך הטבע, הן ילדו שישה בכרס אחת!

אם כן, זה כבר לא 'עולם כמנהגו נוהג'...

ואם כך, אתם טוענים שהן עשו עברות והקב"ה עשה לכבוד זה נס? זה צחוק! זה בזיון! זו שטות!!!

הלא ההיפך היה צריך להיות! שהבריאה בכלל לא תשתף פעולה, אז שעוד יעשה לכבוד זה נס?!

זו כבר ליצנות.

נכון עולם כמנהגו נוהג, אבל הקב"ה לא עושה נס לעבירות!

כשעם ישראל יצאו ממצרים, הנס הגדול ביותר היה קריעת ים סוף.

אם בני ישראל היו ממזרים ולא בנים של אבותיהם, האם היה נעשה לכבודם כזה נס?!

"בצאת ישראל ממצרים, בית יעקב מעם לועז" - בני ישראל יצאו מעם שהיה מלעז על 'בית יעקב' - על הנשים. "היתה יהודה לקדשו" - אבל האות הייתה שישראל היו קדושים. "ישראל ממשלותיו" - הם שלטו בנשים?! מה פתאום. ישראל היו המושלים! ומה הראייה...?

"הים ראה ויננס... ההרים רקדו כאילים". מכל הניסים הללו, הופרך להם ה'קל וחומר'.

(אוצר הדרשות)

נא לא לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה

מאור הפרשה המשך מעמוד 1

בישראל" שמעון ולוי שניהם לוו בשכם שנאמר (בראשית לד) "ויקחו שני בני יעקב שמעון ולוי אחי דינה איש חרבו". לוי פרע מה שלוה שנאמר (שמות לב) "ויעמד משה בשער המחנה ויאמר כה אמר ה' שימו איש חרבו על ירכו ויעשו בני לוי כדבר ה'" וחזר והלוה את המקום לחם וקנא לה' בשטים שנאמר (במדבר כה) "פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתי מעל בני ישראל בקנאו את קנאתי בתוכם ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי" היינו, קנאתו של לוי בשכם היתה לשם שמים, ולא רק מצד הנקמה, שמעון (זמרי) חזר ולוה והכעיס להקב"ה שנאמר "ושם איש ישראל המוכה.. זמרי בן סלוא נשיא בית אב לשמעוני".

אומר התורת חיים: בן קנאי הוא אהרון שקנא במעשה העגל "וירא אהרון" (בעגל) מקביל ל"וירא פנחס" ואף אהרון הקריב נפשו על ישראל. אם כן אהרון הוא בן לוי שקנא, ופנחס בן אהרון שהמשיך את דרך אבותיו "משיב חימה" שכפר על בני"י כאהרון, באהרון כתיב "ויתן את הקטרת ויכפר על העם" ובפנחס כתיב "ויעמוד בתוך העדה ותעצר המגיפה".

לוי עשה מעשה קנאה עצום, אבל גם ליעקב היה ספק בקנאותו, אהרון הכהן הוא הוכחה לקנאותו בקדושה של לוי, ופנחס הוא ממשיך את דרכי אבותיו "בן אהרון". **שבת שלום.**

מבת אל נכר, וגם יתרו מידת האמת בערה בו שחיפש את האמת.. והתגייר.

הגמרא (סנהדרין פב) אומרת: בקשו מלאכי השרת לדחפו, אמר להן הניחו לו, קנאי בן קנאי הוא, משיב חימה בן משיב חימה. התחילו שבטים מבזים אותו ראיתם בן פוטי זה שפיטם אבי אמו עגלים לעבודת כוכבים והרג נשיא שבט מישראל. **אומר רש"י:** משבט לוי שקינא במעשה דינה. **מסביר המהרש"א:** פנחס עשה כמעשה אבותיו (לוי) לפרוש מן הזנות מה שלא עשה כן זמרי שהיה בן קנאי משבט שמעון שהיה ג"כ מקנא במעשה דינה.. והוא לא הלך בדרכי אבותיו לפרוש מן הזנות.

בא הכתוב ויחסו "פנחס בן אלעזר בן אהרון הכהן".

על קרח נאמר "קרח בן יצהר בן קהת בן לוי" **ולא נזכר שמו של יעקב** מפני שביקש רחמים על עצמו שלא יזכר שמו על מחלוקתם.. ומזה שמאן יעקב להזכר על קהלם ראייה ברורה שלא היה כונתם לשם שמים. פנחס עושה מעשה מרומם כל כך, לשם שמים.. למה לא הזכירו כל תולדותיו, בן לוי בן יעקב?

"ולוי אמר" **אומר הספרי** (וואת הברכה): שמעון ולוי שניהם שתנו בכוס אחד שנאמר (ויח') "ארור אפם כי עזו.. אחלקם ביעקב ואפיצם

מאור ההלכה

מתוך 'קיצור הלכות ומנהגים - הלכות שבת' המצורף לספר שתילי זיתים הלכות שבת

רסג

הדלקת נרות שבת, וקבלת תוספת שבת

כו לדעת בעל הלכות גדולות, מי שהדליק נר שבת, בין איש בין אשה, חלה עליו השבת ונאסר בעשיית מלאכה [נא]. אבל מרן פסק כדעת הסוברים שקבלת שבת אינה תלויה בהדלקת הנר [נב], אלא בהתחלת אמירת מזמור שיר ליום השבת (ש"ע ס"י). וכך היא דעת הרב שתילי זיתים ומהרי"ץ. וכך הוא מנהגינו. ומה שחלק מן הנשים בקהילותינו מקבלות שבת בהדלקת הנרות [נג], אינו אלא מנהג שקיבלו עליהן, אבל העיקר להלכה שאין קבלת שבת תלויה בהדלקת הנר [נד]. ויתכן שמה שהן מקבלות שבת אז, אינו מחמת ההדלקה, אלא רק מחמת נוסח ברוך מקדש השבת, שהן אומרות אחרי ההדלקה [נה], ואין לך קבלת שבת גדולה מזו [נו]. ולכן יש נשים שהיו אומרות ברוך מקדש השבת שלוש פעמים, שזה כדי לחזק את העניין. ונראה שבאמירה זו נאסרה האשה בעשיית מלאכה, אפילו אם היא מן הנוהגות שלא לקבל שבת בהדלקת הנרות, שהרי באמירה זו בודאי קיבלה את השבת, אלא אם כן התנתה שאינה מקבלת בכך את השבת [נז]. ולפי זה, אשה שאינה נוהגת לומר ברוך מקדש השבת, מותרת עדיין בכל המלאכות. לפיכך רשאתי להדליק את הנרות ולנסוע לבית הוריה, או לחפוף את ראשה, וכל כיוצא בזה. וכך היא דעת מהר"י צובירי, שאין הנשים מקבלות שבת בהדלקת הנרות כלל, ולא הזכיר את המנהג שאומרות ברוך מקדש השבת (ס"ל ס"י ד"ה לבעל):

הגפרור, עדיף טפי ללמדן שלא לקבל שבת בהדלקה:

[נא] אבל שאר בני הבית מותרים עדיין בעשיית מלאכה, עד אמירת מזמור שיר ליום השבת:

[נה] דהיינו שאחרי שהן מברכות ומדליקות את הנר ומכבות את הגפרור ומתפללות על בעליהן וילדיהן, מסיימות ברוך מקדש השבת:

[נב] ואף שהאשה מותרת עדיין במלאכה, נראה שהנר הוקצה למצותו, ואסור להשתמש בו תשמיש חול. ואפילו אחרים אסורים, דמוקצה לבעלים אסור לכל. עיין ש"ע סוף סי"ד. וס"ל שם סוד"ה וי"א. וד"ה צריך, ודו"ק:

[נו] ומכאן יצא להן בטעות שהן מקבלות שבת בעצם ההדלקה. וזה אינו. אלא קבלת השבת היא רק לאחר מכן באמירת ברוך מקדש השבת:

[נג] עיין ערי"ש סכ"א. ושע"ה סימן נו ס"ב:

[נז] ואפשר דבאמירת ברוך מקדש השבת אפילו תנאי לא יועיל, כיון שאמרה בפה מלא, ברוך מקדש השבת. ודמי לאמירת המזמור דהוא קבלה. ועיין ס"ל סט"ו שהבאנו מחלוקת בזה. ועדיין צ"ע:

[נד] וגם אנו רואים שהנשים מכבות את הגפרור לאחר ההדלקה, וכיצד הן מכבות אותו, הרי כבר קיבלו שבת. וא"כ אדרבה במקום ללמדן שלא יכבו את הגפרור אלא יניחוהו, ולגרום למכשלה, שהרי רובן אינן נוהגות בכך אלא מכבות את